

[Ludvigsen.]

Udvikling i deres Tjeneste, og de har været de første til at erkende den store Nytte, Lovgivningsmagten har gjort dem ved gennem mange Aar at stille Midler til deres Raadighed til Anskaffelse af de Baade og Redskaber, der har betinget den vældige Udvikling, der er foregaaet. Herfor tør jeg dristigt paa hele Erhvervets Vegne bringe en Tak til foregaaende Regeringer og den nuværende Regering ligesom til de skiftende Rigsdage.

Fiskerierhvervet er, sammenlignet med Landbruget, Industrien og Haandværket, et lille Erhverv, men nævnes dog sammen med disse som vort Lands Hovederhverv. At Fiskeriet ikke er noget stort Erhverv, ser man ogsaa deraf, at det kun har været muligt at vælge to Mænd fra det praktiske Fiskeri ind i den danske Rigsdag, een i Folketinget og een i Landstinget — at det blev de to skrappeste, der kunde findes, skal i denne Forbindelse kun nævnes som selvfølgeligt. At der slet ingen praktiske Fiskere er i Fiskeriadministrationen, skal kun nævnes for Fuldstændigheds Skyld. At dette Forhold ikke er helt rigtigt, tør vel nok betragtes som givet, og at det foreliggende Lovforslag i høj Grad er præget heraf, er lige saa givet. Fiskerierhvervets Folk har selv i flere Aar arbejdet paa at ændre den nugældende Fiskerilov, saa den kunde opfylde Nutidens Krav, blive en praktisk Lov og rumme den Udvikling, som Fiskerne har ført hele vort Fiskeri frem til. En Forsamling af praktiske Fiskere, 14 Mand i alt, havde faaet denne Opgave; de var hentet fra hver eneste Landsdel, fra hver Gren af Fiskeriet og var udpeget og valgt af samtlige Fiskere her i Danmark, altsaa den mest kompetente Forsamling, der overhovedet kunde tænkes. Efter at der var sendt Spørgeskemaer ud og disse var behandlet i de 170 Foreninger, der findes, og tilbagesendt, gik denne Forsamling i Gang med Arbejdet med at finde ud af de mangfoldige Ønsker, der meget ofte gik imod hinanden. Hvis der skulde komme noget ud af det Arbejde, er det klart, at der maatte anlægges et større Syn, og at ikke alene Resultaterne af det praktiske Livs Erfaringer, men ogsaa af den videnskabelige Forskning maatte bringes i Anvendelse. Siges skal det ogsaa, at alle Erfaringer blev anvendt, men at det for Helhedens Skyld maatte gaa ud over adskillige Ønsker, er klart, da der var fremsat saa mange modstridende Ønsker. Men der fremkom dog et Forslag, der praktisk set var mere i Overensstemmelse med det praktiske Fiskeri, som det gennem Tiderne

er blevet udviklet, end det foreliggende Lovforslag, og som anviste nye Udviklingsmuligheder, hvad det foreliggende slet ikke gør, som det ogsaa indrømmes i Bemærkningerne til Lovforslaget. Principperne er de samme i dette Forslag som i den gældende Fiskerilov, siges der, og det er ogsaa rigtigt.

I det foreliggende Forslag er der sket Ændringer fra den gamle Lov, der passer bedre ind i det praktiske Fiskeri, og de Paragraffer, der var Tvivl om, er blevet gjort klarere, hvad jeg sætter stor Pris paa, thi det skulde jo nødigt være, som det hidtil har været, at man har maattet appellere en Sag lige op til Højesteret for at faa klaret, hvorledes denne eller hin Paragraf i Loven skulde forstaaes. Siges skal det ogsaa fra denne Talerstol, at det særlig har været Kontrollen, som har været ivrig efter at appellere Sagerne, idet den ikke har villet anerkende en Afgørelse, som gik den imod. Selv om Underrettens Afgørelse hvilede paa klare og uomtvistelige Undersøgelser af Forholdene og af dygtige Jurister blev betegnet som den bedst motiverede Dom, der nogen Sinde var fældet, har Kontrollen alligevel ført Sagen videre og paaført Fiskerne Tusinder af Kroners Tab af deres surt erhvervede Indtægt. Ufatteligt har det været for Fiskerne. Man kan forstaa, at der mellem Parterne, Fiskerne paa den ene Side og Kontrollen paa den anden Side, kan opstaa Uenighed om, hvorledes en Paragraf skal forstaaes, og at det bliver prøvet for Retten, men naar Retten har givet Fiskerne Medhold i deres Fortolkning af Loven, fatter jeg ikke, at Kontrollen appellerer Dommen. Jeg kunde forstaa, at Fiskerne, hvis Dommen var gaaet dem imod, vilde have den prøvet ved en højere Ret, thi for dem gælder det deres daglige Virksomhed, deres Eksistens. Men det samme kan ikke siges om Kontrolørerne, de har deres gode Løn, og det er jo ikke dem, der skal skaffe Fisk til Fiskerne. Naar en Ret havde talt, kunde de lade sig nøje dermed og behøvede ikke at paaføre Fiskerne store økonomiske Tab dels gennem Omkostningerne ved at føre Sag og dels ved den Usikkerhed, der opstaar under en saadan Rettergang, hvor Fiskerne ikke ved, om de er købt eller solgt. Og, som sagt, der bliver hverken færre eller flere Fisk, hvad Dommen saa end gaar ud paa, men der skabes Fiskerne flere Vanskeligheder, og de faar ringere Fortjeneste.

Det skal erkendes, at Lovforslaget, som det her foreligger, skaber større Klar-